

UTASSY JÓZSEF

A kakukkfű illata

*Házunk előtt
barnáll egy új
iskola,*

*olyan üres,
mint a szívem.
Nincs kora.*

*Két hatalmas
véreb őrzi
udvarát,*

*verebekkel
tollaslabdázna
a fák.*

*Jaj valahol,
túl az Ópe-
rencián,*

*gondolsz-e rám
öreg, árva
iskolám?!*

*Küszöböd én
nem léphetem
át soha:*

*megfojtana,
megölne,
meg:*

*a kakukkfű
illata.*

Sándor bácsi

*Nagy hold alatt
vonítanak
az éjszaka kutyái,*

*elhúnyt komor
gyermekkorom
táltosa: Sándor bácsi.*

*Tengerész volt.
Ezer égbolt
ragyogott rá: delente*

*hallgatagon
ült a taton:
albatroszát etette.*

*Hány éjszakán
mesélt, az ám,
és micsoda meséket:*

*kikötőkről,
harcról, nőkről:
maga volt ő az élei!*

*Kántort, papot
nem hallgatok,
de őrt állok sírodnál,*

*és hüppögök,
rójok, nyögök:
elzokogom, ki voltál.*